

РЕШЕНИЕ

№ 3426

гр. София, 26.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 14.05.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова-Десподска

Ванина Колева

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **3429** по описа за **2021** година докладвано от съдия Светлана Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 от ЗАНН.

Образувано е по жалба на Дирекция „Инспекция по труда“-С., [улица], чрез процесуален представител ст. юрк. Л. М., против Решение от 19.01.2021 г., постановено по н.а.х.д. № 1518/2020 г. от СРС, НО – 101-ви състав.

С обжалваното решение е отменено изцяло Наказателно постановление /НП/ № 22-006043/04.12.2019 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция на труда“ – С., с което на [фирма],ЕИК[ЕИК],на основание чл.416,ал.5 във вр.чл.415, ал.1 от Кодекса на труда /КТ/ е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2 500 лв., за нарушение на чл.415,ал.1 от КТ

В жалбата се твърди, че оспореното решение е неправилно и незаконосъобразно. Прави се довод, че очевидно се касае до допуснатата фактическа грешка при изписване в НП на обстоятелството в какво се състои нарушението. Тази фактическа грешка не следва да се счита за съществено процесуално нарушение. Неправилно районният съд е тълкувал разпоредбата на чл.40 ал.1 и 2 и чл.43 от ЗАНН. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът [фирма], в писмен отговор и становище ,чрез представител по пълномощие адв. Ст.Г. излага съображения за неоснователност на касационната жалба.Претендира се присъждането на разноски по представения списък.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за

неоснователност и недоказаност на касационната жалба.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните и наведените касационни основания и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл.217 и следващите от АПК, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законно установения за това четиринадесетдневен преклузивен срок.

Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административно процесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Двадесет и втори касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази и това, че решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

За да отмени наказателното постановление районният съд е приел, че в хода на административнонаказателното производство са допуснати съществени процесуални нарушения.

Този извод на съда е правилен.

По делото е безспорно установено, че в т. 7 от дадените с Протокол № ПР1843562/16.05.2019 г. предписания на ответника е записано “Работодателят да определи и изплати обезщетение за неизползван платен годишен отпуск, пропорционално на времето, което се признава за трудов стаж на Д. С. С., не по-късно от последния ден на месеца, следващ месеца, през който е прекратено трудовото правоотношение, съгласно чл.224, ал.1, във връзка с чл.228, ал.3 от Кодекса на труда“.

В оспореното наказателно постановление обаче нарушението е описано като „Работодателят да определи и обезщетение за неизползван платен годишен отпуск пропорционално на времето, което се признава за трудов стаж на Д. С. С., не по-късно от последния ден на месеца, следващ месеца, през който е прекратено трудовото правоотношение, съгласно чл.224, ал.1, във връзка с чл.228, ал.3 от Кодекса на труда“. Налице е съществено разминаване в описанието на нарушението. Правилно въззивният съд е приел, че това несъответствие представлява съществено процесуално нарушение. Административнонаказателният процес е строго формален. Едно от основните изисквания е единство между описанието на нарушението във всички стадии на процеса. Липсата на такова единство нарушава правото на защита, което от своя страна съставлява съществено процесуално нарушение, обуславящо отмяната на наказателното постановление.

Правилен е и изводът на съда за нарушение на чл.416, ал.3 КТ. В тази насока в оспореното решение са изложени подробни и убедителни мотиви, които настоящата инстанция споделя изцяло и не намира за необходимо да преповтаря.

Неоснователен е доводът на касатора за липса на процесуално нарушение поради допускането на фактическа грешка. Както бе изложено по-горе, административнонаказателният процес е строго формален. Наличието на фактически грешки, водещи до несъответствие в описанието на нарушението, не са извинителна

причина, която да превъзмогне нарушението на правото на защита. Нарушителят следва ясно да разбере в какво се състои неправомерното му поведение. Допуснатото несъответствие го лишава от тази възможност, поради което процесуалното нарушение винаги е съществено.

Тъй като настоящата инстанция не стигна до фактически и правни изводи различни от тези на районния съд, то обжалваното решение, като правилно и законосъобразно следва да бъде оставено в сила.

На основание чл. 81 ГПК във вр. с чл.144 съдът дължи произнасяне по претенциите на страните за присъждане на разноски. Касаторът не е представил списък на разноските по чл. 80 ГПК, но това обстоятелство не освобождава съда от задължението по чл. 81 ГПК, а единствено лишава страната от правото да иска изменение на решението в частта на разноските.

При този изход на делото, основателна и доказана е претенцията на ответника за присъждане на разноски в настоящото производство за адвокатско възнаграждение. На основание чл.63, ал.3 и ал.5 ЗАНН на [фирма],ЕИК[ЕИК] следва да бъдат присъдени разноски - адвокатско възнаграждение в размер на 405лв. съгласно представения списък.

Искането на касатора за присъждане на разноски е неоснователно. Предвид константната практика на ВКС при отхвърляне на претенцията за разноски не се постановява нарочен диспозитив.

Така мотивиран и на основание чл.63, ал.1 ЗАНН във връзка с чл.221, ал.2 АПК Административен съд София-град,XXII-ри касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 19.01.2021 г., постановено по н.а.х.д. № 1518/2020 г. от СРС, НО – 101-ви състав .

ОСЪЖДА на Дирекция „Инспекция по труда“-С., [улица] да заплати на [фирма], ЕИК:[ЕИК],разноски за касационната инстанция, в размер на 405 /четиристотин и пет/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ :